

II

Ей, ти вѣтре, дето мѣташъ смоли кждри надъ полята
и пилѣешъ и разнасяшъ листъ и шумка изъ гората,

като ходишъ толкозъ много на далеко и широко,
не видѣ ли нейде, вѣтре, мойто либе чернооко ?

Пролѣтесъ замина съ пушка и съ другари къмъ балкана,
оттогава на сърдце ми, падна тежка, люта рана.

Не се връща, ни хабери по акрани ми допраща —
тжжна днитѣ си въ несрети все посрещамъ и изпращамъ.

Вѣтре, вѣтре, братъ бжди ми, братъ на тежка люта рана,
като ходишъ и кръстосвашъ толкозъ много изъ балкана,

срещнешъ ли ти мойто либе изъ гори или раздоли,
разкажи му какъ живѣя срѣдъ въздишки и неволи.

Ти, кажи му, вѣтре братко, че го чакамъ да се върне,
менъ и малката си рожба да цѣлуне и прегърне.